

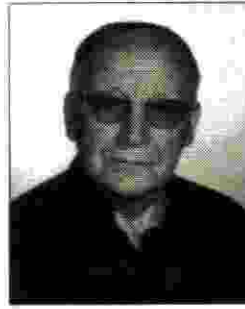
לסקר גד

הכינוי: חוצב, חיים, משה

יליד 1913, פולניה. עלה לארץ ב-1935

התגייס לפלמ"ח ב-1941

הצטרף לפל"מ ב-1943

ה ע ס נ ה ר י ס י 0

נזכרו ב"ניסיון הימי" שרכשתי על הירקון וצורפתי לימאים. באוקטובר 1945 יצאתי ב- "פיטרו" א' לאיטליה והחלה תקופת ליווי אוניות המעפילים. פעמיים בייליתי זמן מה בקפריסין. בסוף 1948 חזרתי לקיבוץ יגור. ברצוני להזכיר שתי חוויות (מתוך רבות):

1. במגנטה שבאיטליה היתה קבוצת נערות בנות 13-15 מהונגריה. פעם, סיפרה לי אחת הנערות סיפורים מהמתנה. לא יכולתי לעצור בעד דמעותי ומאז כמה ימים כל אחת סיפרה לי בתורה את קורותיהם. הבנתי שהן צריכות להוציא החוצה את מועקתן ושאני היחידי המבין את שפתן. הקשבתי בסבלנות. רק אלהים יודע כמה צער חוויתי.

2. באוניה "אנצו סירני" כאשר הייתי מאוד טרוד בקבלת המעפילים ובסימון מקומם, שמעתי נערה אחת אומרת לשנייה: ב"שיראדו" לא ראינו אניה כזו (שיראדו היא עיר מולדתי). נתתי קולי בצעקה: "מי פה משיראדו?". הן היו שתי אחיות שכנות שלנו. כמובן שהן הכירו אותי, אך אני, מתוך היותי טרוד לא ראיתי אותן. מהן נודע לי לראשונה קורות משפחתי. אימי, אחותי וילדיהן נספו בשואה.

כל יתר האידועים והמעשים שקרו בתקופת ההעפלה בשנים 1945-1948 הלא הם כתובים בדוחות ובדברי הימים של ההעפלה.

נסיון ימי על הירקון

עליתי ארצה באפריל 1935, בעליה בלתי לגלית, לא דרך מוסד כלשהו אלא על-ידי אנשים שעשו "כיונס", כלומר לקחו הרבה כסף. נסענו דרך צ'כיה, יוגוסלביה, הונגריה ויוון. האוכל היחידי שקיבלנו היה כאשר הצליחו לקבל מהתמחוי אוכל עבור ה"מסכנים".

כאשר הגענו לחופי הארץ אף אחד לא חיכה לנו. המלחים היוונים, מתוך כעס על שלא נתנו להם דבר (לא היה לנו כסף גם לא חפצים יקרי ערך) לא נתנו לנו לודת מהסירות, אלא זרקו אותנו לתוך המים. כך הסתובבנו כל הלילה מבלי לדעת היכן אנו נמצאים.

לימים מאוד רציתי ללוות אוניות מעפילים מתוך זיכרון עלייתי.

ביגור עברתי בכיבוש עבודת סבלות בנמל חיפה, ובעיקר במחצבה. שם קדחתי חורים בהר לעומק 6 מטרים ובפיצוצם וכך התודעתתי לדינמיט, תערובות של אשלגן, לפתיל שחור, רזעם ולחיבורים חשמליים.

במאי 1941 גייסתי לפלמ"ח. נשלחתי למחנה בחורשה בבית-אורן. המחנה היה בשיתוף עם האנגלים, עם קפטן המונד, שלימד חבלה. הוא לקח 10 ס"מ פתיל שחור, תקע אותו למרעום וביקש להדליק אותו. רובם פחדו להדליק. אני, שהכרתי את החומר, הדלקתי ובלי בהלה צערתי אחרוה. כמו-כן נתתי פתרונות טובים לפיצוצים מורכבים. מובן שאחרי הכ"ג, האנגלים חיפשו חבלנים לארצות ערב.

הייתי בין ה-30 שנשלחו לאימונים על הירקון. שם, מחוץ לחתירה, שחייה וצלילה, למדנו גם ערבית (הרי צריכים היינו להיות ערבים). מתוך ה-30 צריכים היו להיבחר 10 שישלחו לארצות ערב.

היה ברור שהמנופה הראשון יהיה אני, מכיוון שלא נראיתי ערבי ואף לא קלטתי את השפה הערבית מספיק כדי להיראות ערבי. להפתעת כולם (כולל אני עצמי) קפטן המונד שם את כל השפעתו ודרש שאהיה בין ה-10. כך נשלחתי ללבנון כשותף למוצרי-מכבי.

כעבור זמן חזרנו ארצה ואחרי קורס מ"כ חזרתי לפלוגה ב' בתל-יוסף. כאשר הקימו את פלוגת הימאים